

Sygn. akt XI W 10550/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokółant: Beata Jaworska

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniach 2 czerwca i 25 lipca 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **A. B.**

synowi T. i H.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 17 lipca 2015 r ok. godziny 01:30 na ul (...) w W. wykonując usługę przewozową pojazdem marki R. o numerze rej (...) oznaczonym (...) nie posiadał tabliczki znamionowej (identyfikator ze zdjęciem) na desce rozdzielczej,

tj. za wykroczenie z art. 54 KW w związku z § 20 załącznik nr 1 Uchwała nr LXXXV/2185/2014 Rady m. st. Warszawy z dnia 3 lipca 2014 r w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagaży taksówkami osobowymi;

2. w miejscu i czasie jak w pkt 1 kierując pojazdem marki R. o numerze rej (...) nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania”,

tj. za wykroczenie z art. 92 §1 KW;

3. w dniu 03 września 2015 roku ok. godz. 01:20 w W. przy ul. (...) na wysokości nr (...), kierując pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) naruszył zakaz zatrzymywania na przystanku z zatoką na całej jej długości,

tj. za wykroczenie z art. 97 Kodeksu Wykroczeń w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 PRD;

orzeka

I obwinionego **A. B.** uznaje za winnego tego, że:

1. w dniu 3 września 2015 roku około godziny 01:20 w W. przy ul. (...) na wysokości nr 28 zatrzymał pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek, co stanowi wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw skazuje go

oraz tego, że

2. w dniu 17 lipca 2015 r ok. godziny 01:30 na ul (...) w W. kierując marki R. o numerze rej (...) nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”, co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw i za to na podstawie art. 92§1 kw skazuje go,

zaś na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę 400 (czterysta) złotych grzywny;

II na podstawie art. 5§1 pkt 2 kpw w zw. z art. 62§3 kpw obwinionego A. B. uniewinnia od dokonania czynu z art. 54 kw zarzucanego mu w pkt 1;

III na podstawie art. 118 §1 kpw, 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk i 627 kpk, 630 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych z tytułu kosztów sądowych, w tym 40 (czterdzieści) złotych z tytułu opłaty.

Sygn. akt XI W 10550/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całości stanu faktycznego ujawnionego w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2015 roku około godziny 01:30, funkcjonariusze Straży Miejskiej st. insp. T. B. wraz z st. insp. D. Ś., pełniąc służbę w patrolu zmotoryzowanym w rejonie Ś. w W., na ulicy (...) w W. zauważyli pojazd oznaczony jako taksówka marki R. o numerze rejestracyjnym (...) zaparkowany na chodniku w obszarze obowiązywania znaku drogowego B-36 tj. „zakaz zatrzymywania”. Z powyższego powodu względem w/w kierowcy funkcjonariusze podjęli interwencję. Z uwagi na to, że kierujący prowadził taksówkarską działalność gospodarczą, został wezwany przez funkcjonariusza do okazania identyfikatora ze zdjęciem, który przechowywany był w drzwiach pojazdu, a nie na desce rozdzielczej.

Ponadto, w dniu 3 września 2015 roku około godziny 01:20, funkcjonariusze Policji sierż. D. Ł. wraz z sierż. A. R., pełniąc służbę w patrolu pieszym na ulicy (...) w W. podjęli interwencję w stosunku do kierującego pojazdem R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który zatrzymał pojazd typu taksówka w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek autobusowy.

W obu przypadkach w toku przeprowadzonych czynności funkcjonariusze ustalili, iż kierującym w/w pojazdem był A. B., zamieszkały na ulicy (...) w W.. A. B. w obu przypadkach odmówił przyjęcia mandatu karnego kredytowanego za popełnienie powyższych czynów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego złożone na rozprawie w dniach 2 czerwca 2016 roku i 25 lipca 2015 roku (k. 107-110; zapis audiowizualny rozprawy z dnia 25 lipca 2016 roku - k. 163), zeznania świadka D. Ł. złożone na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 roku (k. 109-111), zeznania świadka A. R. złożone na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 roku (k. 111 – 112), zeznania świadka D. Ł. złożone w toku czynności wyjaśniających (k. 10), zeznania świadka T. B. złożone na rozprawie w dniu 25 lipca 2016 roku (k. 159-160; zapis audiowizualny rozprawy z dnia 25 lipca 2016 roku – k. 163), zeznania świadka T. B. złożone w toku czynności wyjaśniających (k. 41), zeznania świadka D. Ś. złożone na rozprawie w dniu 25 lipca 2016 roku (k. 161; zapis audiowizualny rozprawy z dnia 25 lipca 2016 roku – k. 163), notatki urzędowe (k. 1, 5, 32, 36, 44, 45), protokół kontroli (k. 42), zdjęcia (k. 43), informacji z Wydziału Teleinformatyki(...) (k. 88), informacji z (...) (k. 100-101 oraz informację ze Stanowiska Kierownika (...) (k. 102), płyty CD (k. 104).

Obwiniony na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył szerokie wyjaśnienia. Odnośnie stanu faktycznego z dnia 3 września 2015 roku, obwiniony wskazał, iż do zdarzenia doszło na wysokości ul. (...), a nie ul. (...). Obwiniony wyjaśnił, iż będąc w ruchu, tj. jadąc wzdłuż pasa postojowego, i znajdując się przy słupku przystanku autobusowego, został zatrzymany przez Policję. Jak wyjaśnił,

zwrócił policjantowi uwagę, iż zatrzymanie w tym miejscu łamie przepisy prawa i zapytał czy może podjechać pod adres ul. (...), by tam przeprowadzono kontrolę. Obwiniony wyjaśnił, iż w toku kontroli zarzucano mu popełnienie najechania na linię P-17, potem najechania na linię P-19, potem, że zatrzymał pojazd w zatoce przystankowej. Obwiniony wielokrotnie powtarzał, iż w miejscu tym nie ma zatoki. W związku z tym, iż w jego ocenie nie popełnił żadnego z tych wykroczeń, wezwał na miejsce Policję. W ocenie obwinionego są to fałszywe zarzuty. Co do zarzutu z dnia 17 lipca 2015 roku, wyjaśnił, iż jechał ul. (...) i przy numerze (...) wjechał na prawe pobocze chodnika i chciał zawrócić, jednakże zauważył samochód Straży Miejskiej, jadący bardzo szybko, wskazując, że poruszał się on z prędkością nie mniejszą niż 60 km/h, a wolno w tym miejscu jechać z prędkością 30 km/h. Wyjaśnił, iż nie mógł wykonać manewru zawracania, bowiem samochód ten stwarzał niebezpieczeństwo. Czekał więc, aż Straż Miejska go wyminie, kierowca jednak znajdując się tuż za obwinionym, gwałtownie zahamował, skręcając w prawo, celując w jego drzwi, hamując w ostatniej chwili i uszkadzając mu lusterko. Obwiniony wyjaśnił, iż zażądał wezwania Policji, lecz odmówił podpisania protokołu przez nią sporządzonego, bowiem w jego ocenie był fałszywy. W swoich dalszych wyjaśnieniach obwiniony poruszył temat identyfikatora, wskazując, że oznaczenia wynikające z art. 15 ust. 7 Prawa przewozowego oraz Uchwały Rady Miasta dotyczą taksówki, nie zaś taksówkarzy. Wyjaśnił, że identyfikator znajdował się w miejscu widocznym dla pasażera, tj. w kieszeni na słupku nad głową kierowcy. Wskazał, iż był oznaczony według zasad określonych w odrębnej uchwale, tj. miał identyfikator i oznaczoną taksówkę, zaś oznaczenia taksówek wydane są nielegalnie.

Obwiniony był w przeszłości wielokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 89-90).

Sąd zwążył, co następuje:

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której znajdują one potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 17 lipca 2015 roku obwiniony, będąc kierującym pojazdem typu taksówka marki R. o numerze rejestracyjnym (...), znajdował się w rejonie ul. (...). Nie ulega również wątpliwości, że wobec obwinionego Straż Miejska podjęła interwencję z uwagi na zatrzymanie pojazdu w miejscu objętym zakazem oznaczonym znakiem B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Fakt ten potwierdził obwiniony, jak i świadkowie T. B. oraz D. Ś., których zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie ulega również wątpliwości, że wobec obwinionego w dniu 3 września 2015 roku na ulicy (...) w W. funkcjonariusze Policji podjęli interwencję z uwagi na zatrzymanie pojazdu w miejscu objętym zakazem, tj. przystanek autobusowy. Fakt ten potwierdził obwiniony, jak i świadkowie D. Ł. oraz A. R., których zeznania Sąd również uznał za wiarygodne. Prawdą jest również, co wielokrotnie obwiniony powtarzał w toku postępowania, że w miejscu przystanku autobusowego na wysokości ulicy (...) nie ma zatoki. Sąd nie dał jednak wiary wyjaśnieniom obwinionego w pozostałym zakresie z uwagi na to, że przedstawiają one jedynie jego subiektywną ocenę zaistniałego stanu faktycznego, co stanowi przyjętą przez obwinionego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia poniesienia odpowiedzialności za popełnione czyny. Fakt zawiadomienia przez obwinionego Policji o „bandyckim napadzie” w świetle całokształtu dowodów nie pozwala na przyjęcia, iż działania funkcjonariuszy Straży Miejskiej wykraczały poza przyjęte prawem.

Sąd za dowód w pełni wiarygodny uznał zeznania świadka T. B.. Ze względu na to, że świadek nie pamiętał wszystkich okoliczności zdarzenia z powodu dużej liczby tego typu interwencji oraz znaczny upływ czasu od dnia zdarzenia, na rozprawie w dniu 25 lipca 2015 roku odczytano zeznania złożone przez niego w toku czynności wyjaśniających, które T. B. potwierdził. Ponadto po przybliżeniu świadkowi sprawy, w sposób racjonalny, wyczerpujący i logiczny przedstawił on przebieg kontroli drogowej, będącej podstawą tego postępowania. Co do zasady zeznania te są spójne z zeznaniami świadka D. Ś., które Sąd również uznał za wiarygodne. W zakresie, w jakim dotyczą one czynów zarzucanych obwinionemu nie wykluczają się. Ponadto wskazać należy, że świadkowie T. B. oraz D. Ś. są funkcjonariuszami Straży Miejskiej, posiadającymi stosowną wiedzę z zakresu Prawa o ruchu drogowym, a także osobami obcymi dla obwinionego. W związku z powyższym brak jest wątpliwości, co do przydatności i wiarygodności przedmiotowych zeznań w niniejszej sprawie. Zarzut obwinionego, jakoby funkcjonariusze zeznawali nieprawdę z powodów ekonomicznych jest w ocenie Sądu bezpodstawny i nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków D. Ł. i A. R.. Z uwagi na upływ czasu od chwili zdarzenia oraz liczbę przeprowadzanych interwencji odczytano zeznania świadka D. Ł. złożone przez niego w toku czynności wyjaśniających, zaś świadkowi A. R. okazano notatkę służbową, w celu przybliżenia okoliczności zdarzenia. Złożone na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 roku zeznania świadków są spójne, logiczne i korespondują ze sobą. Ponadto, z uwagi na to, że są oni funkcjonariuszami Policji, posiadającymi wiedzę z zakresu Prawa o ruchu drogowym, nadto osobami obcymi dla obwinionego, Sąd nie zauważył powodów, dla których miałby odmówić wiary i mocy dowodowej przedmiotowym zeznaniom w sprawie niniejszej. Zarzut obwinionego, jakoby funkcjonariusze zeznawali nieprawdę z powodów ekonomicznych jest w ocenie Sądu bezpodstawny i nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości.

Wobec niezakwestionowania przez żadną ze stron ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw dowodów w postaci: notatek urzędowych (k. 1, 5, 32, 36, 44, 45), karty karnej (k. 2), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 24 – 29), protokołu kontroli (k. 42), zdjęć (k. 43), sprzeciwu (k. 65-70), informacji z Wydziału Teleinformatyki (...) (k. 88), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 89 – 90), informacji z (...) oraz plan organizacji ruchu (k. 100 – 101), informacji ze Stołecznego Stanowiska Kierowania (...) (k. 102) Sąd uznał je za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy.

A. B. został obwiniony o to, że w dniu 17 lipca 2015 roku około godziny 01:30 na ulicy (...) w W., wykonując usługę przewozową pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) oznaczonym (...), nie posiadał tabliczki znamionowej tj. identyfikatora ze zdjęciem na desce rozdzielczej, to jest o czyn stanowiący wykroczenie z art. 54 kw w zw. z § 20 załącznika nr 1 Uchwały Rady m. st. Warszawy nr LXXXV/2185/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagaży taksówkami osobowymi.

Zgodnie z brzmieniem art. 54 kw kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym i zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Przepis ten ma charakter blankietowy: stanowi o penalizacji zachowania w miejscu publicznym sprzecznego z dyspozycją przepisów porządkowych wydanych z upoważnienia ustawy – dopiero więc w akcie prawnym rangi niższej niż ustawowa zostanie, zgodnie z zamiarem ustawodawcy, opisane zachowanie stanowiące czyn zabroniony. Warto w tym miejscu wskazać, iż tylko i wyłącznie aktem prawa rangi ustawowej można wskazać upoważnienie do wydania stosownych przepisów porządkowych. Oznacza to, że uprawniony organ wydając akt prawa miejscowego nie może rozszerzać katalogu przepisów porządkowych, gdyż tym samym wyszedłby poza granicę ustawowego upoważnienia do wydania przepisów porządkowych.

Stosowną delegację ustawową, o której mowa w art. 54 kw przedstawia na przykład art. 15 ust. 5 ustawy Prawo przewozowe, który stanowi, iż „w odniesieniu do gminnego regularnego przewozu osób oraz przewozów osób i bagażu taksówkami przepisy porządkowe określa rada gminy, a na terenie(...) W. - Rada (...) W.”. Zgodnie zaś z ustępem 7 tego samego artykułu: „Rada gminy (Rada (...) W.) może wprowadzić obowiązek stosowania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego w odniesieniu do taksówek”.

Redakcja obu przytoczonych przepisów ustawy Prawo przewozowe wskazuje wyraźnie, iż przepisy porządkowe wydane na podstawie tej delegacji ustawowej mogą dotyczyć jedynie „gminnego regularnego przewozu osób oraz przewozów osób i bagażu taksówkami” – tylko więc art. 15 ust. 5 zawiera upoważnienie ustawowe do wydania przepisów porządkowych. Wskazanie w art. 15 ust. 7 Prawa przewozowego, że organ ustawodawczy gminy lub (...) W. może wprowadzić obowiązek stosowania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego taksówek nie stanowi, że normy wydane na tej podstawie są przepisami porządkowymi. Stąd Sąd wysnuwa wniosek, że naruszenie norm wynikających z przepisów wydanych na podstawie art. 15 ust. 7 nie będzie stanowiło naruszenia art. 54 kw.

Ponadto należy wskazać, że nawet jeśli w § 20 załącznika nr 1 do uchwały nr LXXXV/2185/2014 wskazano, iż zobowiązuje się kierowców taksówek, wykonujących przewozy na podstawie licencji udzielonych przez Prezydenta (...) W. do stosowania dodatkowych oznaczeń określonych w odrębnej uchwale Rady (...) W., to złamanie treści tego przepisu przez kierowcę taksówki nie będzie naruszało przepisów porządkowych wydanych z upoważnienia ustawy.

Jak wskazano bowiem powyżej, same przepisy porządkowe nie mogą, w oderwaniu od upoważnienia ustawowego, rozszerzać katalogu zachowań, mogących stanowić naruszenie art. 54 kw.

Należy nadto wskazać na argument wynikający z wykładni systemowej przepisu art. 54 kw. Jest to wykroczenie przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu, nie zaś przeciwko obowiązkowi rejestracyjnemu i podobnym nałożonym na kierowców taksówek. Nieznającym uzasadnienia z punktu widzenia racjonalnego ustawodawcy byłoby zatem penalizowanie zachowania polegającego na nieumieszczeniu przez kierowcę taksówki odpowiedniego identyfikatora na desce rozdzielczej, bowiem zachowanie to w żaden sposób nie godzi dobra chronione prawem wymienione w tytule rozdziału VIII Kodeksu wykroczeń.

W ocenie Sądu zatem zachowanie obwinionego, jakkolwiek może naruszać przepisy Uchwały nr LXXXV/2184/2014 Rady m. st. Warszawy z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek, to jednak nie wypełnia ono znamion wykroczenia opisanego ani w art. 54 kw, ani też w żadnym innym przepisie Kodeksu wykroczeń, w związku z czym Sąd uniewinnił obwinionego od dokonania tego czynu.

Ponadto A. B. został obwiniony o to, że w dniu 17 lipca 2015 roku około godziny 01:30 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania”, to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Czyn z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny alternatywnie z karą nagany. Jest to zatem czyn o charakterze formalnym, wobec czego sprawca dopuszcza się go, gdy postępuje wbrew dyspozycji wynikającej z umieszczonego przy lub na drodze obowiązującego znaku lub sygnału drogowego, a także wbrew dyspozycji wydanej w postaci sygnału lub polecenia przez osobę kierującą ruchem.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie niniejszej pozwalają na bezsporne stwierdzenie, iż w dniu 17 lipca 2015 roku około godziny 01:30 A. B., kierując pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) na ulicy (...) w W., nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” i zatrzymał w/w pojazd w miejscu objętym tym znakiem, tym samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw, naruszając w ten sposób dobro chronione jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji.

Obwinionemu zarzucono również naruszenie art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt. 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że w dniu 3 września 2015 roku około godziny 01:20 w W. przy ulicy (...) na wysokości nr (...), kierując pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), naruszył zakaz zatrzymywania na przystanku z zatoką na całej jej długości.

Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Dyspozycja tego przepisu ma charakter blankietowy, tzn. że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu. Zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt. 9 w/w ustawy zabrania się zatrzymania pojazdu w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką – na całej jej długości. Należy ponadto zauważyć, że zgodnie z art. 2 pkt. 29 te same ustawy, zatrzymanie pojazdu to unieruchomienie pojazdu niewynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające nie dłużej niż jedną minutę, oraz każde unieruchomienie pojazdu wynikające z tych warunków lub przepisów.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne wykazały, iż w dniu 3 września 2015 roku około godziny 01:20 A. B. na ulicy (...) na wysokości nr (...) zatrzymał pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek, co zobowiązało Sąd do zmiany opisu czynu, jakiego dopuścił się

obwiniony. Tym samym zachowaniem tym A. B. wypełnił znamiona wykroczenia określonego w art. 97 kw i naruszył dobro chronione jakim jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu.

Dodać ponadto należy, iż w zakresie popełnionych czynów obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Ma ku temu wymagany prawem wiek. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania A. B. winy, takich jak na przykład niemożność rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czynny obwinionego godzą w dobro jakim jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Obwiniony naruszył podstawowe zasady ruchu drogowego, które jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami powinien znać, i do których jako uczestnik ruchu jest zobowiązany się stosować. Wobec powyższych rozważań bez wątpienia należy stwierdzić, iż czyny obwinionego były społecznie szkodliwe.

W sytuacji, gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia sprawcy działającemu z pełnym rozeznaniem swoich poczynań, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. A. B. ponosi wobec powyższego odpowiedzialność za popełnienie wykroczeń stypizowanych odpowiednio w art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń oraz art. 97 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 49 ust. 1 pkt. 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 5 Kodeksu wykroczeń stanowi, iż wykroczenie można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, chyba, że ustawa przewiduje odpowiedzialność tylko za wykroczenie umyślne. Zgodnie z art. 6 § 1 Kodeksu wykroczeń wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Zaznaczyć należy, iż A. B. zgodnie z tym, co ustalono w toku postępowania przed Sądem, wystąpił przeciwko przepisom ruchu drogowego umyślnie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że obwiniony przepisy ruchu drogowego zna, co obwiniony wykazał w trakcie postępowania wielokrotnie, jednakże nie wykazał woli do zastosowania się do nich.

Za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw ustawodawca przewidział karę grzywny w kwocie do 5000 złotych albo karę nagany, zaś za popełnienie wykroczenia z art. 97 kw karę grzywny do 3000 złotych albo karę nagany. Sąd wymierzając karę za dwa czyny zastosował instytucję kary łącznej zgodnie z art. 9 § 2 kw oraz kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu łączna kara grzywny w wysokości 400 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Kara spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby A. B. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie, w szczególności zaś przestrzegając zasad ruchu drogowego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 40 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów sądowych w pełnej wysokości.